

tento spor jest, zdali zařízení bylo úředně schváleno, neboť podle § 12003 předpisů Elektrotechnického svazu československého byla žalovaná strana povinna přizpůsobiti i stará zařízení novým předpisům, měla-li zařízení ta vady ohrožující zdraví neb život. Žalobkyně vyvozuje tedy svůj nárok na náhradu škody z bezprávného opominutí žalované strany. Opominutí kromě obligačního poměru, v němž ani žalobkyně, ani její manžel se žalovanou nebyli, jest bezprávným jen tehdy, je-li tu podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání; stačí ovšem, ukládá-li tuto povinnost zákon všeobecný, vztahující se ke všem případům, na něž zákonodárce rozumně mohl pomýšleti. Tu pak zakazují §§ 335, 431 tr. z. jakékoli jednání neb opominutí, o němž jednající již podle přirozených následků, jež každý snadno může poznati, nebo podle svého stavu, úřadu, svého povolání, své živnosti, svého zaměstnání nebo vůbec podle svých zvláštních poměrů může seznati, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí. Tomuto zákonnému zákazu odpovídá zákonný závazek k pozitivnímu jednání, povinnost, by se každý rozumný člověk zachoval tak, by z jeho jednání nebo opominutí nevzešlo takovéto předvídatelné nebezpečí. Tato právní zásada však dochází výrazu i v § 1297 obč. zák., neboť nedopatření zmíněného rázu zavazuje k náhradě škody. Ale i za nahodilou škodu se ručí podle § 1311 obč. zák., poněvadž předpisy §§ 335, 431 tr. zák. jsou zákonem, kterým má býti zabráněno i nahodilému poškození (rozh. čís. 11509 Sb. n. s.). Žalovaná odpovídá proto žalobkyni za škodu vzniklou z uvedeného bezprávného opominutí. Nižší soudy však rozpoznaly správně, že také František K. sám má vinu na škodlivé události. Stačí po této stránce poukázati na to, že jako opatrný odborník nesměl se spoléhati na ujištění cizí osoby, nýbrž bylo jeho věcí, aby před provedením práce v blízkosti volného elektrického vedení dal elektrický proud vypojití. Ježto tak neučinil, jest v tom spatřovati jeho spoluzavinění. Poměr jeho viny k zavinění žalované strany je přibližně stejný, pročež poškozený hradí škodu se škůdcem rovným dílem (§ 1304 obč. zák.).

Čís. 15658.

Pracovní soud nemůže rozhodnouti o pohledávce k započtení namítané, nejde-li o pohledávku, o níž rozhodovati jest povolán výlučně pracovní soud podle zákona o pracovních soudech.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1936, Rv I 1816/36.)

Proti žalobě na náhradu odměny z pracovního poměru podané u pracovního soudu namítlo žalované družstvo započtením pohledávku za zboží dodané žalovaným žalobkyninu manželovi, kterýžto dluh žalobkyně proti žalovanému převzala. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d vyhověl částečně odvolání potud, že nepřisoudil určitou zažalovanou částku žalobkyni jen proto, že žalovanému družstvu přísluší vzájemná pohledávka k započtení namítaná ve výši zažalovanou částku převyšující.

Nejvyšší soud zrušil pro zmatečnost rozsudek odvolacího soudu, pokud se týkal pohledávky započtením namítané, a námitku započtení této pohledávky odmítl a pokud se týkal vymáhané pohledávky, obnovil rozsudek prvního soudu. V otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e h :

Žalované družstvo opírá vzájemnou pohledávku, o níž jde, o písemné prohlášení z roku 1933 a o to, že přísluší družstvu proti žalobkyninu manželovi z rozsudku pravoplatná pohledávka za dodané zboží. I kdyby byl výklad správný, že žalobkyně dotčeným prohlášením převzala dluh vůči žalovanému družstvu, anebo se za jmenovaného dlužníka zaručila, neučinila tak jako zaměstnankyně družstva, toto prohlášení nemá nic společného se samým pracovním poměrem žalobkyně a na tom nic nemění ani okolnost, že závazek, k němuž se uvolila žalobkyně, byl upraven tak, že od jejího manžela se mají odečísti provise žalobkyni již vydělané a jí nezaplacené a že žalobkyně je ještě práva z případného zbytku dluhu. Jde tu jen o způsob účtovací, žalobkyně převzala závazek celého dluhu svého manžela, dotčená a uplatňovaná vzájemná pohledávka se tedy odvozuje z jiného skutkového a právního základu než z pracovního poměru žalobkynina se smlouvou služební jen vzdáleně, avšak nikoli právně souvisejícího. Pracovní soud nebyl tudíž příslušným jednati a rozhodovati o této vzájemné pohledávce k započtení namítané (§ 1 zák. čís. 131/31 Sb. z. a nař.), a pokud odvolací soud jednal a rozhodl, jde o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/31 Sb. z. a nař. a § 477 čís. 3 c. ř. s., k níž bylo přihlédnutí z úřadu (§ 471 čís. 7, 477 (I), 478, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čís. 131/31 Sb. z. a nař.). Bylo tudíž, pokud jde o dotčenou vzájemnou pohledávku k započtení namítanou, napadený rozsudek odvolacího soudu zrušiti a v důsledku toho v příčině částky 1.055 Kč 20 h obnoviti rozsudek prvního soudu. Ježto o důvodnosti a výši této částky žalobou domáhané v odvolacím řízení již nebylo sporu a odvolání se jen týkalo vzájemné pohledávky, již první soud neměl za započítatelnou.

Čís. 15659.

Jde-li o zajištění pohledávek státního pokladu, o nichž přísluší rozhodovati správním úřadům, platí i v příčině povolení a provedení exekuce neb zajišťovacího řízení předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1936, R I 1231/36.)

První soud povolil podle dopisu ředitelství pošt a telegrafů na základě čl. III zák. č. 78/96 ř. z., dvor. dekretu čís. 577/1786 Sb. z. s. a čís. 789/1806 Sb. z. s. a § 38 knihovního zákona Československému státu záznam práva zástavního na polovici nemovitosti dlužníka pro pohledávku Československého státu (poštovní správy) na náhradu škody, způsobené státu dlužníkem. Rekursní soud návrh na knihovní záznam zamítl. Důvody: Z dopisu poštovního ředitelství vychází, že jde o pohledávku na náhradu škody, kterou poštovní správě způsobil stěžovatel jako poštovní pomocný zřízenec nesprávným výkonem.